

JINÝMA OČIMA

Eliška Popelová

„Podívej se na to,“ ozvalo se zpoza zavřených dveří přede mnou. Nahmatala jsi kliku. Tak jo, nadechni se a vydechni. Zhluboka. Jsi nervózní. Pochopitelně. Kdo by taky nebyl.

Pro někoho je jít do cizího prostředí adrenalin, pro jiného stres. To je přirozené, že to každý vnímáme jinak. Ale ať už se cítíme tak nebo tak, chceme to samé. Rádi bychom zapadli. Zapadli díky naší osobnosti. Našemu kouzlu. Na základě jedinečného pocitu, který cítí ostatní, když jsou v naší přítomnosti. Rádi bychom tu výjimečnost předávali dál a přitom se obohacovali o další, když budeme v blízkosti druhých. Ale ten strach. Ten strach, že pro to, abyste zapadli, budete nuceni potlačit vaše chování. Vaše projevy. Obava, že zrovna vy nezapadnete. Že o vaše zkušenosti a vaši osobnost *nikdo* nestojí, to je to, co vás uvnitř tíží a trápí.

Nadechla jsi se znovu. „Přeji ti hodně štěstí, Manon... přeji si hodně štěstí.“ Otevřela jsi dveře a vešla pravou nohou. To prý pomáhá. Ale to zjistíš až časem. Jak už to tak bývá.

Kolem tebe bylo ticho. *Ticho na první pohled*. Ale ne tak docela. Šeptali si. Občas udiveně tiše zalapali po dechu. Nebylo to příjemné, ale ani vysloveně nepříjemné. Atmosféra byla klidná. Cítit ji a být v ní bylo, jako kdybyste se brodili cukrovou vatou, která ovšem nelepila a nebyla přeslazená. Byla lehká, ale hutná zároveň. Ty jsi slyšela, co si šeptají.

To se časem zkrátka naučíte. Poslouchat a naslouchat. Vnímat – sebe, rytmus srdce, své tělo, okolí i je. Oni neví, že já vím a neví, že sami neví. Neuvědomují si, jak snadno by mohli vědět. Ano, mohou vědět, protože se tak rozhodnou, ale někteří si asi ani nepřipouští, že každou minutou je život může dovést k tomu, aby se prostě *naučili vědět*. Protože jim nic jiného nezbyde. Nezbyde jim nic, než začít vnímat srdcem a emocemi. Neboť když má člověk před očima jen tmu – jako já – je potřeba naučit se dívat *jinak*. Ano, ty už jsi to *nějak* vzala. Ne hned ze začátku. Bolelo to. To, že oči nevidí, ale i tak mohou plakat, tě štválo dlouho.

Ale přijmete to. Vždycky může být hůř a ve všem je kus daru, když se ho pokusíte najít. Ne očima, ale vaším vnitřkem. Vzala jsi to jako dar. Zkrátka víc vnímáš. Při každé barevné vzpomínce to trochu zabolí... dobře, zabolí to hodně. Jsou chvíle, kdy ti to nevýslovně chybí. Je to jako se vším. Jako se životem. Záleží na tom, *jak, čím a odkud* se na věc člověk *podívá*. Nicméně stejně jako oni neví, co já cítím, neboť já jim to nedovolila, nebudu ani já s jistotou vědět o jejich pocitech všechno. *Mohu* vnímat, *mohu* cítit a *mohu* se domnívat. Ale to, co mi neřeknou, *vědět nebudu*.

„Ahoj, já jsem Manon a jsem slepá. Možná vám připadám jiná. Možná vám připadám nenormální. Možná mne litujete. Ale ono... co je to být *jiný*? Vždyť ta jediná věc, co nás dělá stejnými, je snaha být jako ti, co sami sebou nejsou. Co je to být *nenormální*? Vždyť normy „normálnosti“ se mění podle sezónních trendů. Podle toho, co člověk očima vidí. Být jiní *by mělo být* to, co máme společné. Být normální *by mělo* znamenat cítit a vnímat. Nenechat se nakrmit vnějším vzezřením, ale jedinečností uvnitř. Také jsem člověk. Také cítím, jen k těm západům slunce potřebuju někoho, kdo mi je popíše, protože i já si dokážu představit popis planoucího stohu obilí.“

Usmála jsi se, protože vlídným upřímným úsměvem si člověk nepřihorší, a posadila se. Ve třídě bylo ticho. Zaskočené.

Jmenovala se Anna a byla milá. Mluvíš o té holce, vedle které tě profesorka posadila. Ta atmosféra, když jsi seděla vedle ní, byla lehká. Jako obláček, co se vznášel nad jarním večerem a voněl po jahodách. Usmála se na tebe. To jsi poznala z hlasu, když se ti představovala.

Kluk sedící za vámi neřekl nic, ale vpíjel do tebe pohled. Neviděla jsi ho a ani nevíš, co v něm měl napsáno, ale tohle jsi poznala. Ten prostor mezi vámi byl jako hory.

To jediné, co můžete udělat, je ukázat své kouzlo. Je jen vaše. Je neopakovatelné. A to, jak vás *oni přijmou*, to už nemůžete ovlivnit. Můžete mluvit jiným jazykem, ale i tak se můžete naučit si rozumět, pokud vás oni přijmou jako člověka, který mluví řečí pocitů a emocí. Tak zařte, dávejte, učte, učte se a prožívejte. Světlo vás povede domů. K vám. A světlo je nejen vidět, ale i cítit. P(d)ovede vás.